

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, (hierna: de rechtbank) van 15 februari 2010 in zaak nr. 09/32763
in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 augustus 2009 heeft de staatssecretaris een verzoek van de vreemdeling om op voet van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) te bepalen dat uitzetting achterwege blijft afgewezen.

Bij besluit van 4 september 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 februari 2010, verzonden op 16 februari 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Sniijders, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

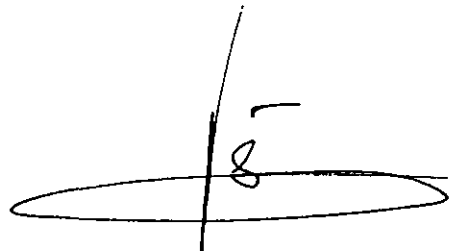
w.g. Sniijders
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 april 2010

279

Verzonden: 12 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a vertical line extending upwards from the center. There are some smaller, less distinct marks to the right of the main signature.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 09/32763

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 15 februari 2010

in de zaak van:

geboren op _____, van Tadzjikistaanse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. U. Koopmans, advocaat te Haarlem,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: J.S.M. Rietveld, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiseres heeft op 10 april 2009 een aanvraag ingediend om toepassing van artikel 64 Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 18 augustus 2009 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 19 augustus 2009 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 4 september 2009 ongegrond verklaard. Eiseres heeft tegen dit besluit op 10 september 2009 beroep ingesteld.
- 1.2 Eiseres heeft op 2 september 2009 verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoekt verweerder haar uit te zetten voordat verweerder op het bezwaar heeft beslist. Bij brief van 10 september 2009 heeft eiseres verzocht het petium van haar verzoek te wijzigen in die zin dat thans wordt verzocht verweerder te verbieden eiseres uit te zetten totdat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 16 december 2009. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.
- 1.5 De gemachtigde van eiseres heeft ter terechtzitting het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (AWB 09/30014) ingetrokken.

zaaknummer: AWB 09/32763

2

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Ingevolge artikel 64 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) blijft uitzetting achterwege zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.
- 2.3 In hoofdstuk A4/7 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels neergelegd voor de toepassing van deze bepaling. Bij een beroep op artikel 64 Vw is de vraag aan de orde of de vreemdeling medisch gezien in staat is om te reizen. In voorkomende gevallen kan tevens sprake zijn van het achterwege laten van de uitzetting indien de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan.
- 2.4 Onder een medische noodsituatie wordt ingevolge hoofdstuk B8/3.1 verstaan: de situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoomis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.
- 2.5 In hoofdstuk B8/10 Vc is bepaald dat uitzetting op grond van artikel 64 Vw achterwege blijft indien de medisch adviseur aangeeft dat het vanwege de gezondheidstoestand van de vreemdeling of een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen of dat stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan en de medische behandeling van de betreffende klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of een ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen en de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting één jaar of korter zal duren.
- 2.6 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Op 15 mei 2002 is eiseres Nederland ingereisd. Op 16 mei 2002 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 21 oktober 2002 is de aanvraag afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, van 14 oktober 2003 (geregistreerd onder nummer AWB 02/86019) ongegrond verklaard. Het hoger beroep tegen deze uitspraak is bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 6 januari 2004 (geregistreerd onder nummer 200307360/1) kennelijk ongegrond verklaard. Bij besluit van 21 oktober 2002 is aan eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' verleend, welke vergunning laatstelijk is verlengd tot 23 april 2005. Op 11 februari 2005 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot wijziging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' in de beperking 'voortgezet verblijf'. Namens de op 10 juli 2005 geboren zoon van eiseres is op 2 november 2005 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het doel 'gezinshereniging bij moeder'. Beide aanvragen zijn door verweerder afgewezen. De hiertegen

zaaknummer: AWB 09/32763

3

ingestelde bezwaren zijn door verweerder bij afzonderlijke besluiten van 25 oktober 2006 ongegrond verklaard en de daartegen ingestelde beroepen zijn door deze rechtbank en nevenzittingsplaats bij uitspraak van 11 maart 2008 (geregistreerd onder nummers 07/40071 en 07/40078) gegrond verklaard. De Afdeling heeft bij uitspraak van 23 januari 2009 (geregistreerd onder nummer 200802471/1) de beroepen gegrond verklaard, de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 11 maart 2008 vernietigd en de bij deze rechtbank in die zaken ingediende beroepen ongegrond verklaard. Verweerder heeft op 8 juli 2009 het Bureau Medisch Advies (BMA) gevraagd te adviseren omtrent het verzoek van eiseres. Het BMA heeft op 6 augustus 2009 advies uitgebracht. Blijkens dit advies heeft de medisch adviseur eiseres op 23 juli 2009 in persoon gezien en is acht geslagen op informatie van drs. H.A. van Driel, GZ-psychologe/psychotherapeut alsmede op informatie van International SOS, d.d. 21 januari 2009 en 24 september 2008. Geconcludeerd is dat eiseres in staat is te reizen en een medische noodsituatie bij het uitblijven van de behandeling op korte termijn niet te verwachten is.

- 2.7 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen rechtsgrond bestaat voor toepassing van artikel 64 Vw, nu het BMA in voormeld advies heeft geconcludeerd dat eiseres in staat is om te reizen en dat er, bij uitblijven van de behandeling, geen medische noodsituatie te verwachten valt. Verweerder wijst erop dat het advies van het BMA volgens vaste jurisprudentie een deskundigenadvies is. Ondanks het ontbreken van de specifieke therapie die eiseres thans in Nederland volgt, heeft het BMA geconcludeerd dat de behandelmogelijkheden voor eiseres in het land van herkomst voldoende zijn. Verweerder wijst er verder op dat de brief van 13 maart 2009, waarnaar eiseres verwijst, door het BMA bij het advies is betrokken. Het BMA heeft desondanks geconcludeerd dat door het uitblijven van de behandeling geen medische noodsituatie zal ontstaan. Nu door eiseres evenmin concreet is onderbouwd dat deze conclusie onjuist of onzorgvuldig is, gaat verweerder uit van de juistheid en zorgvuldigheid van het BMA-advies. De stelling van eiseres dat er voor haar onvoldoende behandelmogelijkheden zijn en dat voor het welslagen van haar behandeling zij een veilige omgeving nodig heeft, kan niet tot een ander oordeel leiden. Naar aanleiding van de brief van de behandelaar van eiseres van 17 september 2009 heeft verweerder het BMA om een reactie gevraagd, waarna het BMA heeft geconcludeerd dat het advies van 6 augustus 2009 kan worden gehandhaafd. Een eventueel verschil van mening tussen de behandelaar van eiseres en het BMA over het al dan niet ontstaan van een noodsituatie betekent niet dat het onderzoek van het BMA daarmee onzorgvuldig of onvolledig is geweest. Met gebruikmaking van artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb is afgezien van het horen van eiseres naar aanleiding van haar bezwaarschrift.
- 2.8 Eiseres heeft hiertegen in beroep het volgende aangevoerd. Terzake de gronden van het beroep wordt verwezen naar de gronden van het bezwaar welke als ingelast dienen te worden beschouwd. In aanvulling daarop voert eiseres aan dat de stelling van verweerder dat de behandelmogelijkheden voor eiseres in Tzjadikistan voldoende zijn, onbegrijpelijk is en feitelijke grondslag mist. Immers, in het BMA advies wordt aangegeven dat de behandeling die eiseres in Nederland krijgt, bestaande uit psychotherapie in de vorm van gedragstherapie en EMDR in combinatie met medicatie, niet in het land van herkomst aanwezig is. Daarnaast wijst eiseres erop dat uit de medische landendocumentatie van International S.O.S (met name documenten BMA-2593 van 21 januari 2009 en BMA-2492 van 24 september 2008) niet blijkt dat

zaaknummer: AWB 09/32763

4

equivalente psychotherapeutische behandeling in Tzjadikistan wel aanwezig is. In het eerstgenoemde document staat zelfs bij de vraag of ambulante of intermurale therapeutische behandeling in Tzjadikistan beschikbaar is met 'unclair'. Op basis van onder meer dat document stelt BMA dat er wel psychiatrische zorg is in het land van herkomst, maar dat 'vervolgconsulten niet zeker zijn'. Nu uit het BMA advies blijkt dat eiseres is aangewezen op 'vervolgconsulten' kan niet geconcludeerd worden dat in haar geval de 'therapiemogelijkheden in het land van herkomst 'voldoende' zijn. Verder stelt eiseres dat zij de conclusie van het BMA, inhoudende dat bij het uitblijven van een behandeling geen medische noodsituatie zal ontstaan, in het bezwaarschrift voldoende concreet heeft weersproken. Zij heeft in bezwaar immers aangegeven dat bij haar angstklachten de vrees om teruggestuurd te worden naar Tzjadikistan een complicerende factor vormt. De stelling dat geen sprake zal zijn van een medische noodsituatie kan dan volgens haar ook niet slechts gemotiveerd worden met een enkele verwijzing naar haar ziekteverleden. Dit klemt temeer nu algemeen bekend is dat dergelijke angstklachten vanwege opgelopen psychotrauma's ingeval van een gedwongen terugkeer een reële voedingsbodem voor psychische decompensatie in het leven roepen. Hieraan is door verweerder ten onrechte voorbij gegaan. Eiseres wijst verder op de verklaring van haar behandelaar van 17 september 2009, waarin deze onder meer heeft aangegeven dat de behandeling van eiseres alleen kan plaatsvinden in een voor haar veilige omgeving. Hieraan wordt door het BMA in haar advies geen enkele aandacht besteed. Eiseres verwijst in dat verband naar de antwoorden van 23 september 2005 van minister Verdonk, mede namens de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, op vragen van het toenmalige Tweede Kamerlid Vos van 18 juli 2005 over 'posttraumatische stressstoornissen bij asielzoekers. (TK, 2005-2006, aanhangsel p. 39 e.v.). Verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of aan deze voorwaarden wordt voldaan. Het bestreden is niet zorgvuldig tot stand gebracht en bovendien onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder de hoorplicht geschonden.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.9 Allereerst moet worden beoordeeld of verweerder op goede gronden heeft geconcludeerd dat bij het uitblijven van de huidige behandeling van eiseres op korte termijn geen medische noodsituatie zal optreden. Immers, het ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn is, gelet op hetgeen hierover in artikel 64 Vw en hoofdstuk B8/3 Vc is opgenomen, bepalend voor de vraag of wordt toegekomen aan een beoordeling van behandelbaarheid in het land van herkomst.
- 2.10 Verweerder heeft bij zijn beoordeling betrokken het BMA-advies van 6 augustus 2009. Blijkens dat advies heeft de medisch adviseur eiseres op 23 juli 2009 in persoon gezien en heeft de medisch adviseur bij zijn beoordeling betrokken de door verweerder bij zijn adviesaanvraag meegestuurde brief van de gemachtigde van eiseres van 10 april 2009 en de brief van mevrouw drs. H.A. van Driel, GZ-psychologe-psychotherapeut, van 13 maart 2009. Verder heeft de medisch adviseur informatie ingewonnen bij International SOS. In het BMA-advies is vermeld dat eiseres angstklachten heeft vanwege opgelopen psychotrauma's. Met name 's nachts heeft zij klachten. De diagnose PTSS (posttraumatisch stresssyndroom) met depressieve klachten is gesteld. De klachten zijn al langer aanwezig: voor de geboorte van haar (nu 4-jarige zoon) heeft zij medicatie gebruikt. Na de zwangerschap heeft eiseres een tijd minder klachten gehad, maar de angstklachten kwamen heviger terug daarna. Eiseres is sinds begin 2009 onder behandeling van een psychotherapeut. Zij gebruikt sinds 2

zaaknummer: AWB 09/32763.

5

jaar medicatie via de huisarts. De therapie bestaat uit psychotherapie en sinds kort EMDR. Deze therapie is niet blijvend. Veelal duurt een PTSS behandeling één jaar. De medisch adviseur concludeert dat het uitblijven van de genoemde behandeling op korte termijn niet tot een medische noodsituatie zal leiden en dat dit ook niet te verwachten is nu er geen zelfmoordgedachten zijn genoemd en ook geen pogingen daartoe zijn geweest. Ook een opname is nooit geïndiceerd geweest en tevens is er geen sprake van ernstige psychotische symptomen. Gezien de huidige inzichten acht de medisch adviseur betrokkene in staat te reizen onder de voorwaarde dat zij tijdens de reis vergezeld wordt door een psychiatrisch geschoold verpleegkundige. De medisch adviseur concludeert dat - uitgaande van de juistheid van de beschikbare informatie met betrekking tot de therapiemogelijkheden in het land van herkomst, de behandeling voor de omschreven klachten voldoende zijn. De specifieke EMDR therapie is niet aanwezig. Er is wel psychiatrische zorg, maar vervolgsconsulten zijn niet zeker. Daarbij is de zorg niet conform de westerse standaard.

- 2.11 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), zie bijvoorbeeld de uitspraak van 11 december 2008, zaaknummer 200803777/1, dient een advies van het BMA te worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitvoering van zijn bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve wijze en inzichtelijke wijze is opgesteld mag verweerder bij de besluitvorming in beginsel van de juistheid van zo een advies uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.
- 2.12 Van dergelijke aanknopingspunten is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Eiseres heeft haar ziekteverleden, zoals dit in het BMA-advies is opgenomen, niet betwist. Zij voert slechts aan dat niet kan worden volstaan met een verwijzing naar haar ziekteverleden nu algemeen bekend is dat angstklachten opgelopen vanwege psychotrauma's ingeval van een gedwongen terugkeer een reële voedingsbodem voor psychische decompensatie in het leven roepen. Eiseres verwijst daartoe naar de brief van haar behandelaar van 17 september 2009. Hierin is, voor zover hier van belang, het volgende vermeld:

"In het medisch rapport van de IND staat de volgende vraag: Zal gelet op de huidige medische inzichten, het uitblijven van de onder 2 genoemde behandeling leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn? De arts van de IND denkt dat er op korte termijn geen noodsituatie ontstaat om de volgende redenen: geen zelfmoordgedachten of pogingen daartoe, nooit indicatie voor een opname en er is tevens geen sprake geweest van ernstige psychotische symptomen. Ik kan het volgende tegenin brengen: de behandeling van PTSS kan alleen plaatsvinden in een voor de patiënt veilige omgeving. Ten tweede: als de angst toeneemt, weet niemand waarin dit resulteert. Met andere woorden decompenseren is niet uitgesloten; zij is nooit met haar kind (haar belangrijkste bezit) in Tadzjikistan geweest."

Verweerder heeft voormelde brief aan het BMA voorgelegd, waarop het BMA verweerder heeft laten weten daarin geen aanleiding te zien om het eerdere advies aan te passen.

De rechtbank stelt vast dat de behandelaar van eiseres in voormelde brief van 17 september 2009 aangeeft dat, wanneer eiseres naar haar land van herkomst terugkeert, decompensatie niet is uitgesloten.

zaaknummer: AWB 09/32763

6

Concrete aanwijzingen om aan te nemen dat decompensatie (zeer) waarschijnlijk zal optreden, worden echter niet gegeven. Hiermee is de reactie van de behandelaar slechts aan te merken als kritische kanttekeningen bij het BMA-advies.

- 2.13 Uit het voorgaande volgt dat verweerder heeft mogen uitgaan van de juistheid van het advies van het BMA. Nu het er, gelet op voormelde conclusie van het BMA, voor moet worden gehouden dat bij het uitblijven van de huidige behandeling van eiseres geen medische noodsituatie op korte termijn zal plaatsvinden en deze vaststelling zoals hiervoor reeds is vermeld, voorafgaat aan een beoordeling van eventuele behandelmogelijkheden in het land van herkomst, komt de rechtbank niet toe aan een beoordeling van de beroepsgrond van eiseres dat in het BMA advies geen aandacht is besteed aan de mogelijkheden tot behandeling van PTSS in het land van herkomst en de voorwaarden waaronder een dergelijke behandeling zou dienen plaats te vinden.
- 2.14 Gelet op het bovenstaande heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat, gelet op de huidige medische inzichten, niet te verwachten is dat bij het uitblijven van de behandeling zoals eiseres deze thans krijgt, een medische noodsituatie op korte termijn te verwachten is, waardoor eiseres niet voldoet aan de voor toepassing van artikel 64 Vw vereiste voorwaarden. Verweerder heeft de afwijzing van de aanvraag op goede gronden in bezwaar gehandhaafd.
- 2.15 Eiseres heeft ten slotte een beroep gedaan op schending van de hoorplicht. Met betrekking tot het horen in bezwaar is uitgangspunt de in artikel 7:2, eerste lid, Awb vervatte algemene regel dat er voor het bestuur een hoorplicht bestaat behoudens de in artikel 7:3 genoemde uitzondering. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb kan van het horen worden afgezien indien er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar. De vraag of sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar moet naar vaste jurisprudentie worden beoordeeld aan de hand van de inhoud van het bezwaarschrift, in samenhang met hetgeen in eerste instantie door verzoeker is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar, wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. In het onderhavige geval is er naar het oordeel van de rechtbank redelijkerwijs geen twijfel mogelijk over de conclusie dat het bezwaar kennelijk ongegrond is en heeft verweerder op goede gronden afgezien van het horen van eiseres.
- 2.16 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.17 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummer: AWB 09/32763

7

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.M. Cichowski-van der Kleijn, rechter, en op 15 februari 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van E. Heemsbergen, griffier.

De griffier is verhinderd te tekenen.

Afschrift verzonden op: 16 -02- 2010

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor eenzijdig afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

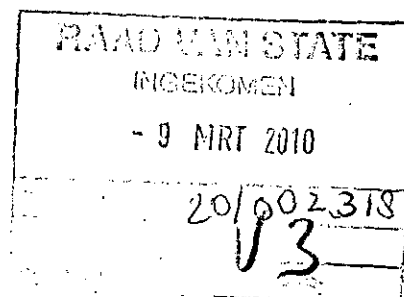

ADVOCATEN

POSTBUS 20019 | 2000 HAARLEM

Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Per post en per telefax : 070 - 365 13 80

Ons kenmerk : 91.716/kd

IND nr : 0205-16-2065 / 200.751.9201

Betreft : hoger beroep van mevrouw

/ Staatssecretaris van Justitie

Haarlem, 9 maart 2010

Gelet op het bepaalde in artikel 70 Vw verklaart mr U. Koopmans, advocaat te Haarlem, door mevrouw _____ wonende te _____, bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 15 februari 2010 met kenmerk AWB 09/32763 (productie 1).

Tegen de uitspraak van de Rechtbank van 15 februari 2010 worden de volgende grieven aangevoerd.

Grief I

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in r.ov. 2.12 dat naar haar oordeel geen sprake is van (het bestaan van) concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies van 6 augustus 2009; dat mevrouw _____ haar ziekteverleden, zoals dit is opgenomen in het BMA-advies, niet heeft betwist; dat mevrouw _____ slechts aanvoert dat niet kan worden volstaan met een verwijzing naar haar ziekteverleden nu algemeen bekend is dat angstklachten opgelopen vanwege psychotrauma's ingeval van gedwongen terugkeer een reële voedingsbodem voor psychische decompensatie in het leven roepen.

Toelichting

In de gronden van het beroep (productie 2) is, terzake van de stelling in het in beroep bestreden besluit van 4 september 2009 dat niet namens mevrouw _____ concreet zou zijn onderbouwd dat de conclusie van het BMA dat bij het uitblijven van behandeling geen

Mr F. Fonville

Mr drs A. Hol

Mr U. Koopmans

Kleine Houtstraat 134

2011 05 Haarlem

Telefoon 023 . 53 11 061

Fax 023 . 53 25 033

medische noodsituatie zou ontstaan onjuist of onzorgvuldig is, naar voren gebracht dat de stelling onjuist is omdat in de gronden van het bezwaarschrift van 1 september 2009 – met verwijzing naar de overgelegde medische informatie – is aangegeven dat mevrouw met intense klachtklachten kampt en dat met name de angst om teruggestuurd te worden naar Tzjadikistan een complicerende factor vormt (in verband met haar angst om vermoord te worden).

Dit gegeven, dat gedeeltelijk wordt weergegeven in de klachtomschrijving in het BMA-advies ('Betrokkene heeft angstklachten van opgelopen psychotrauma's'), brengt met zich mee dat de stelling dat geen sprake zal zijn van een medische noodsituatie (op korte termijn) ingeval de huidige behandeling wordt gestaakt niet slechts gemotiveerd kan worden door te verwijzen naar het ziekteverleden van mevrouw zoals in het BMA-advies onder 3.

De Rechtbank gaat voorbij aan het gegeven dat het BMA onvermeld laat dat sprake is van 'intense angstklachten en dat met name de angst om teruggestuurd te worden naar Tzjadikistan een complicerende factor vormt', nu het BMA slechts vermeldt dat 'betrokkene angstklachten van opgelopen psychotrauma's heeft'.

In zoverre heeft mevrouw anders dan de Rechtbank overweegt, (de beschrijving van) haar ziekteverleden, zoals dit in het BMA-advies is opgenomen, betwist.

Juist de intensiteit van de angstklachten en de complicatie dat de angst zich concentreert op het naar Tzjadikistan teruggestuurd worden hebben tot gevolg dat, zoals in de gronden van het beroep onder 2 weergegeven, de stelling dat geen sprake zal zijn van een medische noodsituatie (op korte termijn) ingeval de huidige behandeling wordt gestaakt niet slechts gemotiveerd kan worden door te verwijzen naar het ziekteverleden van mevrouw (zoals in het BMA-advies onder 3).

Daarmee ontbreekt een feitelijke grondslag aan de overweging van de Rechtbank dat mevrouw slechts aanvoert dat niet kan worden volstaan met een verwijzing naar haar ziekteverleden nu algemeen bekend is dat angstklachten opgelopen vanwege psychotrauma's in geval van gedwongen terugkeer een reële voedingsbodem voor psychische decompensatie in het leven roepen en kan tevens niet door de Rechtbank worden volstaan met de opmerking dat de reactie van de behandelaar van 17 september 2009 slechts gekwalificeerd moet worden als (het plaatsen van) kritische kanttekeningen bij het BMA-advies.

Grief II

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in r.ov. 2.13 dat verweerder heeft mogen uitgaan van de juistheid van het advies van het BMA; dat bij het uitblijven van de huidige behandeling van mevrouw geen medische noodsituatie op korte termijn zal plaatsvinden en dat de Rechtbank niet toekomt aan de beoordeling van de beroepsgrond dat in het BMA-advies geen aandacht is besteed aan de mogelijkheid tot behandeling van PTSS in het land van herkomst en de voorwaarden waaronder een dergelijke behandeling zou dienen plaats te vinden.

Toelichting

Uit de gegrondheid van grief II volgt dat het uitgangspunt van de rechterlijke beoordeling dient te zijn dat er concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het BMA-advies bestaan zodat er niet van kan worden uitgegaan dat het beëindigen van de lopende

behandeling geen medische noodsituatie op korte termijn tot gevolg zal hebben en de Rechtbank alsnog had dienen in te gaan op zowel de beroepsgrond van mevrouw dat in het BMA-advies ten onrechte wordt aangenomen dat in Tzjadikistan mogelijkheden tot behandeling van haar psychiatrisch syndroom bestaan als op haar beroepsgrond dat aldaar niet aan de vigerende medische behandelingsvoorwaarden, met name het ontbreken van een door mevrouw als veilig ervaren behandelingsomgeving, wordt voldaan.

Grief III

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in r.ov. 2.14 dat verweerder de afwijzing van de aanvraag, op goede gronden, in bezwaar heeft gehandhaafd.

Toelichting

Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis.
Gegrontheid van de eerste twee grieven brengt reeds met zich mee dat ook deze grief slaagt.

Grief IV

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in r.ov. 2.15 dat in het onderhavige geval er naar het oordeel van de Rechtbank redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over de conclusie dat het bezwaar kennelijk ongegrond is en dat verweerder op goede gronden heeft afgezien van het horen van mevrouw

Toelichting

Reeds uit de gegrontheid van de eerste grief volgt dat niet kan worden volgehouden dat geen twijfel mogelijk is over de conclusie van verweerder dat het bezwaar kennelijk ongegrond is en dat daarom van het horen van mevrouw kon worden afgezien.

Grief V

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in r.ov. 2.16 dat de Rechtbank het beroep ongegrond zal verklaren en in r.ov. 2.17 dat er geen grond bestaat om één van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Toelichting

Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis.
Gegrontheid van de eerste twee grieven brengt reeds met zich mee dat ook deze grief slaagt.

Geconcludeerd wordt tot gegrondverklaring van het hoger beroep en vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, d.d. 15 februari 2010, gewezen onder AWB 09/32763, met terugverwijzing naar de Rechtbank teneinde het

beroep van 10 september 2009 – met inachtneming van uw uitspraak – verder te behandelen;
kosten rechtens.

U. Koopmans,

advocaat en bepaalde gevolmachtigde

Producties

1. uitspraak Vreemdelingenkamer Haariem 15 februari 2010 AWB 09/32763 (7 pag.)
2. gronden beroep 7 oktober 2009